

Estimat amic,

Home, tu, no fotis conya! Res d'anar a tocar l'arpa encara! Has de pixar molta tinta primer. És clar que, tal com tu ho expliques, més aviat fa riure l'accident que vas tenir, però la cosa és molt seriosa. Això de passar cap al altre barri no s'ha de fer d'una manera tan prosaica, o sigui, anant-hi en cotxe. És massa burges, això. Mira, jo una vegada també vaig passar per un d'aquests trangols, però la cosa va ser més heroica: vaig salvar la Isabel de morir ofegada en un riu, a Cordoba, tot i no saber nedar... És clar, per poc que no ens hi ofeguem tots dos, i davant els ulls astorats dels nostres nanus! Sigui com sigui, el cas és que vam tornar a neixer, tal com t'ha passat a tu. I és una bonica experiència. Jo crec que després d'haver tingut un peu a l'altre cantó, et mires el món -i l'home- amb uns altres ulls, i veus que tant l'un com l'altre són una tifaxada, com dius tu, i de les grosses. Per això, Jesucrist, quan va ressuscitar, se'n va anar de pet cap al cel i va dir: "Ja us ho fareu, això". Benvingut, doncs, a la Cofradia dels Ressurrectes! Ja ens enviaras confits del nou bateig, oi?

Efectivament, comparteixo el que dius sobre en Puig i Farrater. El pobre, amb el seu afany de conquerir la gossa-fama, no s'adonava que hi ha una colla d'escriptors de llengua castellana, a Espanya i a l'America Llatina, que no els coneixen ni a casa seva, o que ni tan sols han tingut un nombre de lectors com el que ha pogut tenir ell escrivint en català.

No sé per quins set sous, tot just ahir (6 d'octubre, quina data!), em va arribar l'original de Vanity Fair, i encara després d'enviar-li a en Vallverdú la còpia de la meva carta del mes d'agost, certificada, car vaig pensar que potser no havia rebut l'original. Suposo que em farà quatre ratlles i m'ho explicara. Sigui com sigui, ara ve la feina, la gran feinada! És un llibre, com recordaras, de més de 700 pàgines de lletra tupida, i escrit al segle passat, amb totes les dificultats idiomàtiques que això comporta. De manera que ja m'estic lligant les espardenyas. Però, vaja jo també m'estimo més fer feina que no pas passar-me la vida discutint, empenyant, posant bastons a les rodes, etc. També en això tens raó, a la meua manera de veure: si tots anessim per feina, uns altres serien els resultats, i una altra cara faria el nostre país. Veig que tu també estas carregat de projectes i que penques com un bastaix. Ja va bé, això! Amunt i crits!

El cap de setmana darrer, els integrants de l'Obra Cultural Catalana vam fer una escapada fins a Pergamino, una localitat de la província de Buenos Aires, situada a 240 quilometres de la capital, eminentment agrícola, on hi ha una Agrupació ~~de~~ Catalana de Pergamino, que ens havia demanat si volíem anar a passar-hi un audiovisual que tenim muntat, en català i castellà, sobre en Pau Casals. En aqueixa zona hi ha hagut sempre molts catalans, la majoria pagesos de les comarques lleidetanques (de Mollerussa, sobretot), i fins i tot hi ha una població, San Pedro, que va ser fundada per un català. Són una gent molt senzilla, d'una enorme bona fe, i d'una generositat extraordinària. Ens van preparar un dinar casolà, però d'allo més abundant, després a la tarda va ser qüestió de passar l'audiovisual a l'escola de Belles Arts de la ciutat, però va fer fallida l'equip tècnic, de manera que hi haurem de tornar el mes entrant, i després, vulgues no vulgues, ens van fer endrapar un piscochis, i cap a Buenos Aires falta gent. Jo arribava a casa, a Bernal, a les tres de la matinada, i m'havia de llevar a les ~~uit~~ sis, per bé que satisfet i content d'haver escapat una mica la boira, a desgrat del fracàs. Aquesta gent han format una mena d'esbart amb els fills, que són nascuts aquí, aprenen català en curssets que fan entre ells mateixos i estan bastint una biblioteca, a base de donacions, car no tenen recursos. (Per cert, he pensat que potser alguna de les editorials amb les quals tens relació els podria donar algun lot de llibres per a adolescents, per tal de fomentar l'habit de la lectura en català entre llurs fills. Ja me'n diras alguna cosa.) En fi, gent sana que compensen amb la voluntat la manca de preparació que no van poder tenir de petits quan vivien a casa nostra. Tant de bo en tinguéssim molts com ells als Països Catalans.

Ara, passo a un altre tema que a mi m'interessa i em preocupa molt, sobre el qual ja te n'he parlat alguna altra vegada: la qüestió de l'estat legal dels traductors. Resulta que ahir al vespre vaig assistir a una mena de conferència que donava la professora Nieve del Valle Gaete de Kielbowicz, delegada argentina a la FIT (Federació Internacional de Traductors), sobre els resultats del IX Congrés Mundial de Traductors, que va tenir lloc a Varsovia, el propassat mes de maig. Una de les conseqüències d'aquest congrés fou que aquesta professora ha estat designada per integrar un Centre Regional Iberoamericana, en el qual s'apleguin totes les associacions d'Amèrica Llatina i Espanya, amb seu a l'Argentina. Ara bé, resulta que aquí, a l'Argentina, a aquesta altura de les coses encara no existeix cap associació de traductors literaris (només hi ha la de traductors públics, que estan col·legiats) de manera que, a rel d'a-

questa reunió, organitzada per una escola privada de traductors literaris, va sorgir la iniciativa de fundar-la, aqueixa societat que mancava, quan secundaren una moció que vaig presentar jo. Que me'n dius? Dit i fet, ja van formar una comissió encarregada de redactar un esborrany d'estatuts i va quedar convocada una reunió per al dia 27 a la qual invitaren la maxima quantitat possible de traductors per tal que es pugui fer una mena d'assemblea i nomenar les autoritats de l'associació, que segurament es dirà: Sociedad Argentina de Traductores Literarios e Intérpretes (Satli)

Després vaig enraonar amb aquesta professora que va assistir al congrés i em va dir que els catalans també hi havien concorregut i havien demanat el reconeixement del català com a llengua de treball, dins la FIT. Les llengües oficials, per ara, són només l'anglès i el francès. Les de treball: l'alemany, el rus, i l'enguany han acceptat l'espanyol, i no sé si alguna altra més. I una altra de les coses que s'han aprovat és la de considerar la traducció com una obra original, i el traductor com un autor, amb dret a cobrar drets d'autor i a conservar tots els drets en poder seu, tal com ja funciona en alguns països.

Ara bé, jo no sé qui devien ser els catalans que van assistir-hi, car la professora no ho sabia tampoc, per bé que em va dir que el vice-president de la FIT és un català que es diu German Muñiz Castro, el qual vindrà a Buenos Aires pel desembre. ~~Si~~ Si-
dui qui sigui, crec que allò que caldria fer és formar una associació de traductors en llengua catalana. Per tal com, en general, a casa nostra, els traductors són alhora escriptors, penso que potser aqueixa associació podria ser bessona de l'AELLC, tal com s'esdevé a Anglaterra i a altres llocs, on una sola entitat els agermana tots plegats. Ja sé que tu no ets traductor, però no trobes que fóra una bona idea mirar de conjuminar això que dic? Oi més quan la FIT dedica especial atenció a les "llengües de difusió limitada", i compta amb ajuda econòmica de la UNESCO i, alhora, en brinda a les associacions que ho necessiten. La FIT publica una revista, BABEL, en la qual també hi tindran privilegi la publicació de treballs referits a o procedents de països de "llengües de difusió limitada", com en diuen ells.

Em sembla que tot això és molt interessant i t'agradaria que, si et sembla, i tu no pots ocupar-te'n, en parlessis amb algú que es dediqui a la traducció i sigui entusiasta de la idea de formar una societat o associació, i potser estudiar si no fóra convenient de crear-la dins la AELLC. Espero els teus comentaris.

M'he divertit molt escoltant una gravació del "Nou de trinca", de la Trinca.

Realment són collanuts, aquests minyons!

I que passa amb els "contes del diumenge"? Fins ara no he rebut els que han estat publicats i suposo que encara no ha sortit el meu, oi?

Haig de dir-te que la teva darrera carta em va arribar oberta, amb la solapa descaradament arrencada, i cosida amb un gafet. Vaig anar a veure el cap de l'estafeta de Bernal i es va quedar sorpres, car, en el cas en que s'esquinça el sobre en passar per la classificadora o alguna cosa per l'estil (que no era aquest el cas), el posen dins un altre envelop de la companyia de correus amb una lletra d'explicació. O sigui que, en aquest cas, ell suposava que ningú no se'n va adonar que havia arribat a l'estafeta en aquell estat, i per consegüent calia atribuir-ho a la madama Genaura. A l'epoca franquista ho feien més polidament i dissimulada, oi?

Bé, estimat amic, celebros que encara cuesis. Aquestes coses et passen perquè tens cotxe, com a bon burges que ets! Saluda la teva muller i fill i rep una forta abraçada del teu